

สมดุขของน้ำจากพื้นที่ที่มีการใช้ที่ดินประเภทต่าง ๆ บริเวณสถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราช.

เกษม จันทร์แก้ว, วิชา นิยม, สิทธิชัย ต้นธนะสุฤดี และ สามัคคี บุญยะวัฒน์.

ภาควิชาอนุรักษวิทยา คณะวนศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

บทคัดย่อ

การศึกษาสมดุขของน้ำจากพื้นที่ที่มีการใช้ที่ดินประเภทต่าง ๆ อันได้แก่ พื้นที่ป่าดิบแล้ง ธรรมชาติ พื้นที่ป่าเต็งรังธรรมชาติ พื้นที่การใช้ที่ดินแบบผสม และพื้นที่ไร่ร้างบริเวณสถานีวิจัยสิ่งแวดล้อมสะแกราช จังหวัดนครราชสีมา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลน้ำฝน น้ำท่าและความชื้นของดิน ตั้งแต่เดือนมกราคม 2525 ถึงเดือนธันวาคม 2526 เพื่อประเมินค่าการคายระเหยน้ำ ซึ่งคำนวณได้จากความแตกต่างระหว่างประมาณน้ำฝน ปริมาณน้ำท่า การเปลี่ยนแปลงความชื้นของดิน และปริมาณน้ำรั่วซึม

ผลการศึกษาเฉลี่ยรายปี ปรากฏว่าพื้นที่ป่าดิบแล้งธรรมชาติมีปริมาณน้ำฝน 1,261.6 มิลลิเมตร ปริมาณน้ำท่า 64.4 มิลลิเมตร (5.1 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) ปริมาณน้ำรั่วซึม 383.2 มิลลิเมตร (30.4 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) และปริมาณคายระเหยน้ำ 814.0 มิลลิเมตร (64.5 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) พื้นที่ป่าเต็งรัง มีปริมาณน้ำฝน 1,145.6 มิลลิเมตร ปริมาณน้ำท่า 6.6 มิลลิเมตร (0.6 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) ปริมาณน้ำรั่วซึม 383.9 มิลลิเมตร (33.5 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) และปริมาณคายระเหยน้ำ 755.4 มิลลิเมตร (65.9 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) พื้นที่การใช้ที่ดินแบบผสม มีปริมาณน้ำฝน 1,298.0 มิลลิเมตร ปริมาณน้ำท่า 144.4 มิลลิเมตร (11.1 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) ปริมาณน้ำรั่วซึม 395.8 มิลลิเมตร (30.5 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) และปริมาณคายระเหยน้ำ 757.8 มิลลิเมตร (58.4 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) และพื้นที่ไร่ร้าง มีปริมาณน้ำฝน 1,410.1 มิลลิเมตร ปริมาณน้ำท่า 470.8 มิลลิเมตร (33.4 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) ปริมาณน้ำรั่วซึม 230.4 มิลลิเมตร (16.4 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) และปริมาณคายระเหยน้ำ 708.9 มิลลิเมตร (50.2 เปอร์เซ็นต์ของปริมาณฝน) แสดงให้เห็นว่าพื้นที่ป่าเต็งรังมีเปอร์เซ็นต์การคายระเหยน้ำสูงสุด รองลงมาคือพื้นที่ป่าดิบแล้ง พื้นที่การใช้ที่ดินแบบผสม และพื้นที่ไร่ร้าง ตามลำดับ